

Καππ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κρήτ., κύριον ὄν. Πόντ. Τὸ θηλ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμίσσα Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. Ἀμέρισα Εὐβ. Καὶ ὡς τοπων. τ' Ἀμυρᾶ ἢ Ἀμερᾶ Κρήτ.

ἀμίσητος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μισητός <μισῶ.

Ὁ δυσκόλως μισούμενος ἔνθ' ἀν.: Ἐλα δά, ἀμίσητε, νὰ σὲ χαρῶ (δὰ = ἐδῶ).

ἀμιστριστός ἐπίθ. Θράκ. (Καλόδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μιστριστός <μιστριζω.

Ὁ μὴ χρισθεὶς διὰ πηλοῦ ἢ ἀσβέστου, ἐπὶ τοίχου.

ἀμιτάρωτος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μιταρωτός <μιταρω.

Ὁ μὴ διελθὼν διὰ τῶν λεγομένων μιταρῶν, ἐπὶ στήμονος τοῦ ὑφαντικοῦ ἴστου: Τὸ στημόνι εἶναι ἀμιτάρωτο. Πβ. ἀδεβγάτιστος, ἀδεαβγάτιστος.

ἀμ-μὰ ἐπιφών. Κάπρ. — Λεξ. Ἡπίτ. ἄμ-μα Κύπρ.

Πλάσμα τῆς νηπιακῆς γλώσσης. Πβ. ἀρχ. μᾶ καὶ ἄμμα.

Μητέρα, μαμά! Συνών. ἐμά, μά.

ἄμμα τό, Κῶς

Τὸ ἀρχ. οὖς. ἄμμα.

*Αναμμα: Φρ. Εἶμαι ἄμμα (εἶμαι ὠργισμένος).

ἀμμαζώνα ἡ, Καππ. (Ποτάμ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Χαλδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν ἀρχ. οὖς. ἄμμα καὶ ζώνη. Ἐπισκοτισθείσης τῆς σημ. τοῦ ἀρχ. οὖς. ἄμμα πρὸς μεῖζονα σαφήνειαν ἔγινε νέα σύνθεσις. Πβ. ἀλάρμη, ἀλατάρμη καὶ ΝΔεκαβάλλ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. ἀρχ. 93.

1) Ζώνη ἐπερραμμένη εἰς γυναικεῖον ἔνδυμα πρὸς σύσφιγξιν αὐτοῦ Καππ. (Ποτάμ.) 2) Εἶδος γυναικεῖον ἐνδύματος κατασκευαζομένου συνήθως ἐκ τριχάπτου καὶ περιβάλλοντος τὸν κορμὸν Καππ. (Ποτάμ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Χαλδ.) κ. ἄ.: Ἐξέγκε τὰ ἐντερία κ' ἐφόρεσε τὸ ποῖ καὶ τὴν ἀμμαζώνα (ἐξέγκε = ἐξέβαλε. ἐντερία = ἀντερία, δι' ὃ ἰδ. ἀντερὶ) Κοτύωρ.

ἀμ-μᾶς ὁ, Ρόδ. Σύμ. ἀμᾶς Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἀμ-μά.

Ὁ μεγαλύτερος βόλος, διὰ τοῦ ὁποῖου τὰ παιδία ἐν τῇ παιδιᾷ καρύδια κτυποῦν τοὺς λοιποὺς βόλους, οἵτινες εἶναι κυπαρισσόμηλα, πλατανόμηλα κττ. Διὰ τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν πβ. μάνα = μέγα κρόμμυον. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάπρ.

ἀμ-μὲ τό, Κύπρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ συνδ. ἀμμέ, δι' ὃ ἰδ. μά. Πβ. καὶ φρ. ἐν τῇ λογίᾳ ἐδῶ ὑπάρχει καὶ ἐν ἀλλὰ. Πβ. ΓΛουκᾶν Λεξιλ. Κυπρίων 30.

*Ελάττωμα: Ἐχαλάσαν τὰ προξένεια, γιὰτὶ ἔδει ἕναν ἀμ-μέ. || Παροιμ. Τοῦ πολλοῦ τοῦ πετάμενου βρῖσκει τοῦ ἀμ-μέ (ἐπὶ φιλοσόφου, ὅστις οὐδὲν ἄψογον, οὐδὲν ἄμεπτον εὐρίσκει).

ἀμμίζω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄμμος.

Περιέχω ἄμμον, λιθάρια, ἐπὶ ἄρτου: Τὸ ψωμί ἀμμίζει (ἐνν. κατὰ τὴν μάσησιν). Συνών. ἀμμονδίζω 1.

***ἀμμιράλιος** ὁ, ἀμμιράλις Κάσ. Κέρκ. Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ. ἀρμεράλιος ἀγν. τόπ. ἀλμιράγιος Χίος ἀρμιράγιος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *ammiraglio*. Ἐν τῷ ἀρμεράλιος ἔχομεν ἀνάπτυξιν τοῦ ρ, περὶ οὗ ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ. Διὰ τὸν τύπ. ἀλμιράγιος πβ. καὶ τὸ παρὰ Δουκ. ἀλμιράς καὶ τὸ Ἐνετ. *ammiraglio*. Πβ. καὶ μεσν. ἀμιράλιος καὶ ἀμιράλις.

Ὁ κυβερνῶν στόλον πολεμικόν, ναύαρχος ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Εὐτὺς ὁ ἀρμεράλιος σινιάλο κάνει εὐτὺς ἀγν. τόπ.

Ψαριανοὶ σπαντῖτοι, κλέφτες καὶ σκυλλὰ ὁ ἀλμιράγιος ἔφυγε καὶ δὲν σᾶς θέλει πρᾶ (ἐνν. ὁ Ὁρλώφ. σπαντῖτος = συμμορίτης, ληστής) Χίος

ἀμμόβουνος ὁ, ἀμάρι. ἀμ-μόβουνος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἄμμος καὶ βουνός, δι' ὃ ἰδ. βουνό.

Μεγάλη ποσότης ἄμμου ἐπὶ τῆς παραλίας.

ἀμμόγειο τό, Πελοπ. (Λακων.)

Τὸ οὐδ. τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀμμόγειος οὐσιαστικοποιηθέν.

Τόπος περιέχων πολλήν ποσότητα ἄμμου, μέρος ἀμμώδης. Συνών. ἀμμόγη.

ἀμμόγη ἡ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. ἀμμόγης Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἄμμος καὶ γῆ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μεουρσ.

Ἀμμόγειο, ὁ ἰδ. Πβ. ἀμμουσόγη.

ἀμμογιάλι τό, Χίος — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἄμμος καὶ γιᾶλός.

Ἀμμώδης αἰγιαλός: Ἄσμ.

Γεμίς ἡ ἄμμονδος πανγὶὰ τὸ ἡ θάλασσα καράβια τσαὶ τ' ἀμμογιάλι γέμισε ὁμορφα παλληκάρια Χίος

ἀμμογινὸς ἐπίθ. Θράκ. (Καλαμίτ.) ἀμμοῖνός Θράκ. (Πλάταν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀμμόγη.

Ὁ περιέχων ἄμμον πολλήν, ἀμμώδης, ἐπὶ τόπου.

ἀμμοδέτα ἡ, Τσακων.

Ἐκ τῶν οὖς. ἄμμος καὶ δέτης. Ἡ μεταβολὴ τοῦ γένους κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -α ὀνόματα φυτῶν.

Τὸ φυτὸν κυνόδους ὁ δάκτυλος (*cynodon dactylon*) τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (*graminaceae*). Συνών. ἀγρόστι, ἀγριάδα (I) 5 α, ἄγρωστι, ἀγρώστι.

ἀμμοδύτης ὁ, Ἄνδρ. ἀμμουδύτης Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.) Πάρ. Σύμ. Σῦρ.

Τὸ μεταγν. οὖς. ἀμμοδύτης. Διὰ τὸ ἀμμουδύτης ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,282. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 65 καὶ Λαογρ. 9 (1926) 448.

